

Uhe päevaga maailmakuulsaks GRACE MOORE tänapäeva suurim filmilaulijanna

UKSAINUS film tegi kuulsaks Grace Moore'i, kellele sadade miljonite inimeste seas loodus annetanud nii kummalise hingituse, kui on seda ta suurepärase hääli, haarav ilu, peeneduud esinemine ja esmajärguline näitlemisviime. Grace Moore on kahtlemata suurim laulev näitlejanna, kes kunagi loendil esinenud.

Filmikuulsus saavutatakse võrreldes laulakuulsusega kiiresti, kuid Grace Moore saavutas selle ainult ühe päevaga. Film, millega ta tegi oma nime suureks, oli „Armatuse õõ“. Enne seda, kui see tuli Hollywoodis esietendusele, oli Grace Moore isegi filmilinnas enesetundmata. Seda näitab seegi, et Hollywoodi filmi teatris, kus kõik uued ameerika hääled tulevad esietendusele, võetakse oma filmi vaatama tulevad kinotähed vastu suure auvaladusega. Kuid Grace Moore'i ei tunnud ei poliitseinikud ega teatri teenijadki.

Grace Moore on eht ameeriklanna, sündinud Jellicose, Tennessee osariigis, mis Ameerikas kuulub ilusate naiste ja loodusega. Grace'i isa oli iri sünnipäraga pankur ja villavabrik omanik. Grace mängis oma nelja õe seltsis Jellicose lähedal Cumberlandi mäel, kus oli nende villa. Kuldajaks, misel silmad ja vilkus on kõigi meeltele Moore'i tütarde omanduseks, eriti Grace'i, kes juba varakult hakkas juhtima väikest hääli kiriku laulukoori. Alul Grace valmistus misjonäriks, kavatsedes minna Hiinasse paganaid pöörma ristiusku. Oma töö eest kirikukoor juhatajana ja laulijanna sai ta Ameerika kunsti- ja teaduselt kultmedali. Peale tema on veel ainult üks naine Ameerikas saanud selle auosalise.

Oma hääle edasiarendamiseks Grace astus minna õppima kunstikeskusesse Nashville'is. Kuuldes seal kontserdil

Ameerika kuulsaimat lauljannat Mary Gardenit, unustas ta Hiina ja misjonitöö, pühapäevakooli ja laulutekkanded baptisti kirikus. Grace saatis valmistatud kirja suurele lauljannale, saamata vastust. Kuid kui ta aastate pärast isiklikult tutvus lauljannaga, polnud see veel unustanud oma noort imetlejat.

Mõne kuu pärast astus Grace Washingtoni konservatooriumi õpilaseks, huvitades peamiselt ooperist. Kuuldes Geraldine Farrarit ooperis „Carmen“, tekkis Grace'is tung isegi saada ooperilauljannaks. Ta esines esmakordselt iseseisva kontserdiga Giovanni Martinelli saatel 1918. a. Giovanni Martinelli oli suur ja tugev mees, Grace Moore aga väike ja habras. Arvustas tuli hilgav, kuid publikult huvitas suur vahe nende kogudes, neid nimetati „lõviks ja hiireks“.

Grace'i usklikud vanemad ei pooldanud tütre unelmaid ooperist. Seni sõnakulelik Grace oli sunnitud salaja kodust lahkuma ja matkas New Yorki, minnes otsemet teed sealsesse kunstnike kodusse. Olles rahata, hakkas ta „Mustas Kassis“ publikule laulma. Tubaka suitsu restoranis oli kahjulik ta häälele, kuid kui isa teda poole aasta pärast külastas ja tahtis võtta koju kaasa, keeldus tütar otsemet. Töötades „Mustas Kassis“ veel pool aastat, oli ta sealt sunnitud lahkuma hääle kaotuse pärast. Grace pidi ligemale aasta veetma Lawrence'i jõe ääres puhtas rohtlaane õhus, ja kui ta hiljem sõitis New Yorki, läks kuulsal arstil Marafiottil korda talle hääli tagasi anda. Uus hääli oli isegi sügavam ja tugevam endisest. Töötanud seitse kuud New Yorgi lüüriks teatris ja kogunud raha, sõitis Grace Pariisi end laulmise täendamaks. Juhtus nii õnnelikult, et kuulus ameerika looklaule luoja Irving Berlin viibis samal ajal Prantsuse pealinna. Tema kohtas Grace'i,

kuulis ta hääli ja palus teda otsemet teed sõita New Yorki tagasi ning mängida peos tema uusimas revüüs „Music Box Revue of 1923“. Grace Moore saavutas hilgava edu nii näitlejanna kui lauljanna. Käinud end Itaalias täiendamaks, pääsis Grace Ameerikasse tagasi tullel nii kaua ihatud New Yorgi Metropolitan ooperisse. Esimene esinemine oli tal seal 1928. a. veebruaris.

Ameerika pankur Otto Kahn, suur kunstnike maitse, oli siis veel elus. Etenduse järel, millel olid viibinud kõik Moore'ide perekonna liikmed, oli Kahn esimene, kes tõstis suunitlenu noort ooperilauljannat, üteldes, et see oli suurim sündmus Metropolitan ooperis pärast Rosa Ponselle'i surma.

Ainult kolm hooaega sai Grace Moore laulda Metropolitan ooperis, kui talle tuli kutsuda filmi. Ta matkas Hollywoodi 1930. aastal. Kuulsuse tõi talle juba esimene film temaga peos „Armatuse õõ“, kus siis ja muusika olid üheksaüks.

Grace Moore abiellus 1931. a. suvel Hispaania filmitähe Valentin Pareraga. Nad veetsid mesinädalad Venetsias ja Grace oli õnnelikum naine maailmas.

Peale kummalise laulunde ja hääle, peale õnneliku abieli laskub Grace Moore'i elurõõmu kaalu ka ta burmav ilu. Grace Moore'i võiks õigusega nimetada maailma kauneimaks naiseks. Suur Florence Ziegfeld valis kord kümme kauneimat naist maailmas ja nende seas oli ka Grace Moore. Oma valikut tehes pidas ta silmas mitte ainult ilusat välimust, vaid ka isiklikult veetlevat ja võlu.

Praegu viibib Grace Moore Londonis võõrustendustel. Covent Gardeni ooper on tema etenduste ajal viimseini välja müüdnud ja paljud peavad ruumipudusel minema tagasi.

EDDY NELSON ja JEANETTE MACDONALD.

Hollywoodi romantika Jeanette Macdonald jutustab oma partnerist Eddy Nelsonist

JEANETTE MACDONALD, kes ühes Nelson Eddyga on loonud omapärase romansilauljate paari filmides, jutustab, kuidas ta sattus romantika mängimisele oma partneriga.

„Vististi ei tohiks sellest jutustada, sest see annab Hollywoodile uut põhitõde, et olen Nelsonisse armunud“, nagu seletatakse mu huvi Eddy vastu. Minule ja Eddy'le on need jutud seni valmistanud ainult nalja.

Kui kaks näitlejat mängivad stseenides armastust, siis ei tähenda see veel, et nad oleksid üksteisele armunud. Olen stseenis suudelnud kümneid mehi. Kelle suutes olen olnud üksteise kõiki. Vähihul on raske kujutella, kuid võin küsida, kas ta partner võib haarata näitleja. See on partner talle meeldib või ei, kas on ettsale näitlejale kõvalise tähtsusega.

Mis puutub minu praegusesse partnerisse Nelson Eddy, siis pean tunnistama, et ta on mulle alati meeldinud. Enne kui hakkasime koos mängima filmis „Marette“, olime üksteist kord või kaks juhuslikult kohtanud. Olin Nelson Eddy't ainult kuulnud kui Ameerika parimat baritonit, kui end korraga leidisime „Metro-Goldwyn-Mayer" stuudios filmilepingule alla kirjutamas.

Meid peetakse üksteise parimisi sobivateks näitlejateks, kuid meie teed lähevad iga päev laiku stuudios väljumisel. Meie vastastikune meeldivus on ku-

Huumor

„Noormees, kellega lähen tantsima, on haruldast intelligentne“, ütles üks filminäitlejanna teisele.

„Ega mingi omal pole mõistlikumat välimust“, vastas nukkralt teine.

„Mul on nii palju tegemist ja toimetamist“, ohkas Szöke Szakall. „Et ei saa juba mitmendat ööd järjest silmaga kinni.“

„Kuidas sa pead sellele vastu?“ küsis Hübiger hoolitsvalt.

„Magan päeval“, vastas Szöke Szakall.

Flip kannatas juba pikemat aega unepuuduse all.

„Aga vaata ette, et sa ei uinu enne unerohu võtmist“, hoiatas Flap.

Väga huvitav on, kuidas Nelson õppis laulu. Tema eeskujul näitab, et seda saab õppida ka laulutundide võtmiseta. Nelsoni puudus raha kalliste laulutundide võtmiseks. Ta mängis grammofoni ooperilaulu ja harjutas neile järele laulma. Oma hääleõla ta kuulas fonograafil, mis võimaldas tal endi korrigeerida. Praegu ta laulab 32 ooperi partiid.

Olen alati ütelnud, et kui inimesed pole sündinud muusikaga hinges, siis end ei peaks harjutama laulu. On nad aga sündinud muusikaga hinges, siis ei suuda miski maailmas neid takistada end täiendamaks ja edasi jõudmaks.

Mängisin filmis „Marette“ esmakordselt Nelsoni partnerina. Ta oli mulle äärmiselt viisakas, kuid hoidis minuga rääkimast sõnaga väljaspool programmi.

Ma ei suutnud teda mõista, kui ta ühel päeval mulle kõik selatas: „Mulle räägiti“, ütles ta, „teie olete isik, kellega olete raske koos töötada. Pidite kui ooperi primadonna olema hellitud ja tujukas, mina aga olen algav filmikunstnik. Nüüd tean, et teie teie üheksa. Kas suudate mulle andestada?“

See sai meie sõpruse alguseks. Ning see ongi põhjuseks, miks me üksteisele oma osades nii hästi sobime.“

Maureen O'Sullivan

„Pole teie asi!“ süüvas režissöör. „Tehke, mis teil käitakse!“

Filmitähed dikteerivad moodi

AASTA eest tekkis kogu maailma naiste pähe kaskaamüts. Maailm polnud teda aimanud jürgi mitte Venemaal, vaid — Kalifornias. Marlene Dietrich kandis „Punase tsarinnana“ kaskaamütsi ja kogu maailma naised vastustid sellest „moodsast“ peakattest, kuigi vaevalt keegi teine selles moodis nii võluvalt kui Marlene. Greta Garbo lõi „Kuninganna Kristine“ krae, Mae West pika seeliku ja film „Bengalile“ osaka saanud ülemaailmsest edust saadik on asumaade sõdurite troopika-kiivri hakanud muutuma meeste vastiseks peakattena Londonis, New Yorgis ja mujal maailmalinnades.

Filmitähtede levik on Hollywoodis õieti juba ette arvestatud, sest see tähed modellide järeleaimamine teeb filmidele suurimat reklaami. Seepärast on filmistudio „moodepartemang“ praegu niisama tähtis kui näiteks muusika ja stensaariumi departemang“. Seis siis loovad esmajärgulised moekunstnikud ikka ja jälle uusi moode, mis peavad valutama maakera. Nende „tilli ja krepiluletajate“ fantaasial pole piire. Mida kallimat materjalist filmituleid valmistatakse, seda parem. Uues tantsufilmis „Robertas“ defileerivad mannekeid hermeliinantlites ja peaosas mängija Ginger Rogers näitab end neljasteikümnes erikostüümis. On see filmirietuse rekord? Kaugeltki mitte. Joan Crawford pidi filmis „Aheldatud“ tervelt 26 korda ümber riietuma, et esineda aina ekstravagantsemates kostüümides.

Hollywoodi moediktaator Adrien valitseb suveräänsetl ateljeesid. Talle teatakse näiteks ülesandeks riietada Greta Garbot. Iga plüšeevõlvi asjus peetakse tunde viisi nõu. Adrien on kaunistaja. Kui Greta Garbo ei paistnud enne filmi ülevõtte algust temale määratud mustas kübaras küllalt õnnelik, siis otustas kunstnik talle valida midagi muud. Ta mõitles päev otsa. Kuid talle ei tulnud pähe midagi uut ja esimesel filmilõpus päeval oli rootslanna blond pea veel ikka katmata. Kannatamatult läks näitlejanna ise töökotta, valis lihtsa, valge siidi ja sidus selle pea ümber. Nii tekkis Garbo „turban“, mida kujutasid kinoplaakatid kõigil mail.

Prantslane René Huberti võttis üks filmiselts üle Pariisi moeariti Patouli. Huberti „diivaks“ on nüüd Marlene Dietrich. Marlene'i viimase filmi jaoks

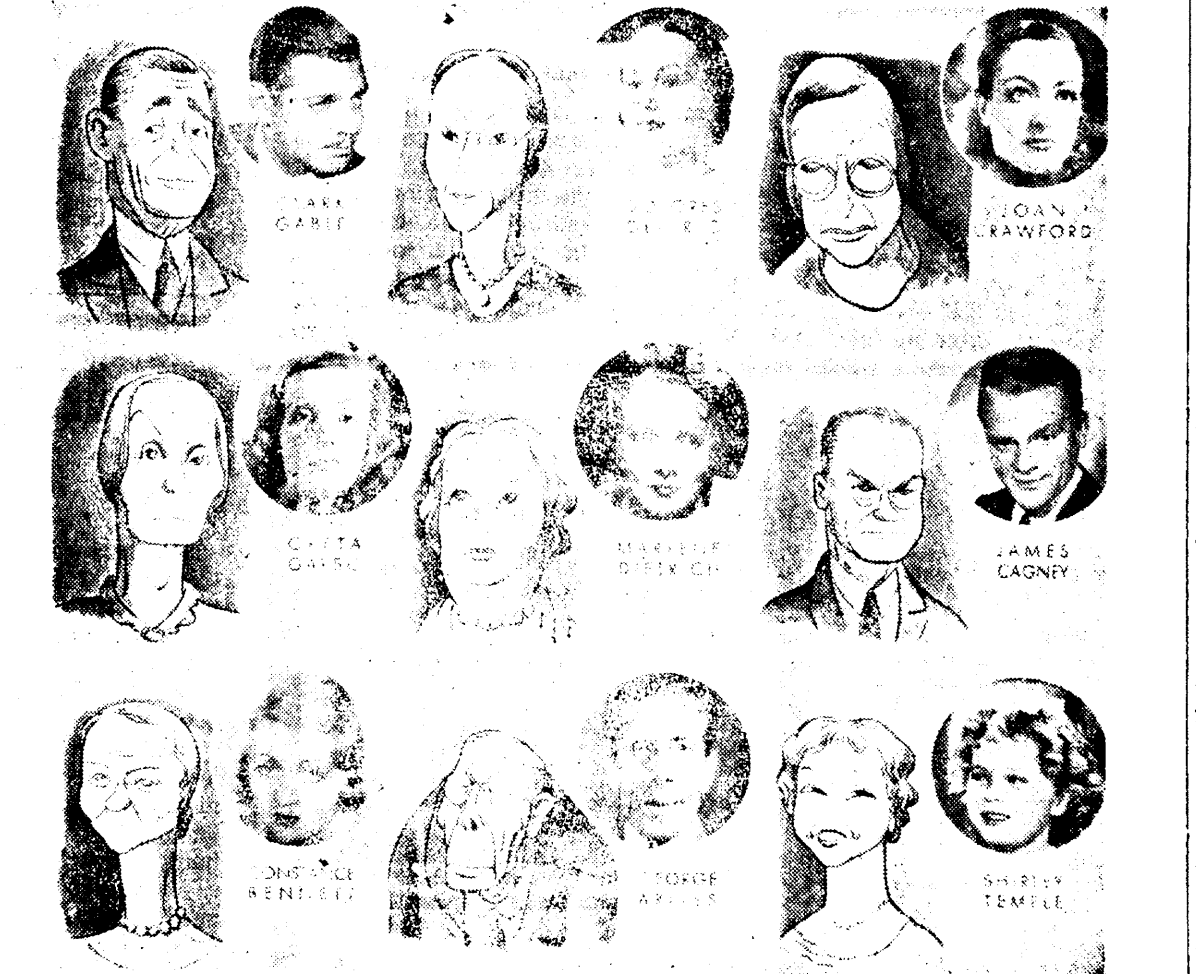
looi Hubert suurepäraseid hispaania kostüüme, mantleid, kübaras, loore, pitsikandaid, milles näitlejanna oli haruldast kaunis. Lühikest aega enne filmi valmistamist sai Hubert Hispaaniast palve tohtida kopeerida tema hispaania modelle.

Ainult paar päeva kannab täht niisugust filmikostüümi, siis on selle steeni ülevõtte tehtud ja täht pöördub tagasi oma igapäevase riietuse juure, kuni algavad uute stseenide ülevõtted uues riietuses. Mõne päeva pärast on needki kleidid ja mantlid juba läinud filmistatsele riielattu. Mis sünnib seal nende riietumiseked? Nad harutatakse lahtri, pitsid ja karusnahad riietatakse uuesti ümber. Sageli ei tasu see töö end enam, siis läheb kleit oksjonile. Väikesed statistid kraabivad viimased sendid kokku, et omandada näiteks Claudette Colbert'i kuulsat õhtukleiti. Nii võib kohtotsivate daamide pikkades ridades sageli näha vanu tuttavaid kuulsatest filmidest. Need kleidid on siis palju kaotanud oma elegantsusest, neid on pestud ja päike on neid pleekinud, virgad käed on neid ümber õmmelnud. Uhes kostüümis võib Jean Harlow olla teeninud kümneid tuhandeid dollareid, paar nädalat hiljem võtab väike statist samas riietuses kassast vastu 5-dollarise rahapaberi oma päevapalgana. Sellane on Hollywoodi elu.

Hollywoodi husaarid

SEE kõlab küll filmi nimetusena, kuid pole seda mitte. Filmi pealin on, nagu Ameerikas teatakse, Kalifornia osariigi kubernerit saanud volituse pidada oma 66jägä. Selle volituse alusel on juba moodustatud väike armee, mis koosneb 700 sõdurist ja 40 ohvitserist. Seda armeed tahetakse kasutada streikide, kommunistlike rahutuste, loodusõnnetuste ja igalaadi seadusest ülestumiste puhul. Rügemendi nimetuseks on „The Hollywoodi husaarid“ ja tema komandöriks valiti kolonel Arthur Guy Empey. Kõik ohvitserid ja sõdurid koguti Ühendriikide armees tagavaraväelaste seast, mis juba üksi näitab, et seda armeed pole moodustatud propagandaaülesandega. Kõik sõdurid on kas ratsaväelased või mootorratturid. Selle armee ülalpidamiseks kulud ja palgad maksab filmitööstus.

Kinokuulsused 25 aasta pärast...

Ameerika ajakirja „Vanity Fairi“ joonistaja WILLIAM STEIG on valmistanud ülaltoodud karikatüürid tänapäeva filmikuulsustest, nii nagu nad võiksid välja näha veerandsaja aasta pärast.

Mickey-Mouse'i looja Londonis

WALT DISNEY, Mickey-Mouse'i geeniaalne looja, kes oskas lõbusatse jäänustufilmidest tuua nipalju rümi, viibib praegu Inglismaal puhkusele. Ta tahab külastada ka Inglise kinosisid ja koguda uusi muljeid, et selle järgi töötada välja uusi plaanse oma Mickey'le.

Kui esmakordselt näed Walt Disneyt, tuleb tahtmatult tunne, et tema kõrvaltekerib väike muinasjuttu-kuju pika saba ja suurte kõrvedega. Ei oleks ta suureks üllatuseks, kui kuuleks Mickey hääli oma meistri selja tagant, sest Disney on ju mees, kes teeb ebatoenäolised lood tõeks. Nii kirjeldavad Inglise reporterid oma muljeid kohtamisel Walt Disneyga.

Kuigi Walt Disney on astunud hiigelsuure ärilise ettevõtte, ei pea ta end isiski Hollywoodi töösturkonna, vaid näitlejaskonna liikmeks. See on tagasihoidlik, isiklikus elus vähest nõudmistega sale, tumedajuukseine ja väikeste vurrudega noormees, keda igauks kujutleb huumoriküllasena, kuid kellest seda korrapealt pole märgata. Siiski, kui Walt Disney naeratab, hakkab ta nägu hiilgama, rääkides impulsist ja intensiivsusest, mis mõjub nakkavalt. Temalt küsitakse, kas Mickey kunagi ka vananeb? Walt Disney mõleb hetke, ta näole ilmub kurvameelneus ilme ja ta vastab, et seni-kaua kui Mickey Mouse'i looja ei vanane, ei vanane ka Mickey. Teisaks küsimuseks oli, kas Mickey kunagi Minniega abiellub? Nad ei abiellu üld, vastas Disney, vaid elavad õnnelikult oma imedemaal. Kuid suurfilmid, mis Walt Disney kavatses valmistada oma Mickeyst ja Minniest, võiksid asja muuta.

Neist suurfilmidest ei taha aga meister palju rääkida. Mõeldunud aastal on Mickey studioties väga palju katsetatud. Uute suurfilmide tehnikaprobleemid on

keerulised. Disney on alati pidanud silmas oma kümne minuti-filmide klassikalikkude ühtlust ja on nad töötanud välja tehniliste kogemustega, mis ehtsal valjal oleksid vaevalt olnud saavutatavad.

„Püüan“, on Disney jutustanud, „oma tüüpide loomisel mõelda teatavast inimtüübist. See kergendab joonistustele elu andmist. Usun, et Mickey on Harold Lloydiga rohkem sugulust kui ühelgi inimnäitlejal.“

Hoolimata tagasihoidlikkusest ja võiks ütelda isegi argusest, on Walt Disney kindlas usus oma kunstniku tulevikku ja oma sünipäraseks kunstnikuandeks. Keegi pole kuulnud nipalju nõuandjaid ja hoiausei kui Walt Disney. Kui ta laskis lõuendile oma kolm pörsast, kuulsus kõikjal: „Ära tee seda!“ Kuid ta töötas eksimatult edasi. Sama juhtus, kui ta alustas „Silly sümfoniatega“ ja saatis Mickey lõuendile värvilist. Nüüd on tal Mickey suurfilmide idee. Nüüd ei kuula ta jällegi hoiausei. „Kattetamine ja töötamine on minu hüüdsõnaks“, ütles Disney inglise reporterile.

Walt Disney on mees, kes kümne aastajooksul ehitanud üles hoopis uue kunsti. „Minu vahendiks on luulelend“, ütles ta ise, „ja mu meetodiks mehaanika.“

Walt Disney läheb ajalukku mitte ainult Mickey-Mouse'i, vaid ka esimese muinasjuttu-filmi loojana meie masinate-ajajärgul.

Piletisabad Grace Moore'i etendusel Londonis

FILMILAUJANNA Grace Moore annab praegu Londoni ooperis „La Bohème" is“ võõrustusi Mimi osas. Tung tema etendustele on nii suur, et inimesed seisavad tundide viisi teatrihoone ees piletisabas. Etenduselo pääsmiseks, millel viibid ka kuningas ja kuninganna, ootasid inimesed 36 tundi piletisabas. Politsei seletas sabasseisajale, et nad ta-

kistavad liiklust ja nõudis uulitsa vabas-tamist. Mõned läksid koju, kuid päeva jooksul asus paupa juure aina uusi piletisoojivaid. Viimaks moodustas politsei ühest pikemat sabast kaks lühemat vastaspäises suunas. Paljudel tuli 60 otsa olla ülal piletisabas seisest. Neid inimesi oli ligemale 800. Paljud pidid siiski ruumi puudusel minema ilma piletita koju.

Kollased kingad

PARIISI kinoajakirja „Cinemonde“ avaldab järgmise juhtumi tõestelust, mis kirjeldab mõningate režissööride iseteadlikkust, mille all Prantsuse filmitööstus tulevat kannatada.

Rambouillet's, Versailles'i lähedal, tehni filmiülevõtteid. Režissöör, kes kannab naiterühma, nagu oleks ta olnud vähemalt Napoleon, märkas korraga näitleja valgetes purjeriided kingades.

„Hirmus!“ hüüdis ta. „Kohes ajage jalga kollased kingad!“

Rambouillet on väike linnake. Ele-gantseid kollaseid kingi polnud seal saada. Sellest teatas rekvisiidi juht väriseval häälel režissööri-le.

„Andke talle auto“, järgnes otsus. „Las ta sõidab Pariisi ja tuleb tagasi kollaste kingadega!“

Onnetu näitleja kihutas Pariisi. Kogu näiterühm ootas teda poolteist tundi (filmistöötud läheb keskmiselt maksma 30.000 franki). Viimaks näitleja jõudis tagasi kollaste kingadega ja ülevõtted võisid alata uuesti.

Režissöör hakkas näitlejale seletama, mis tal tuleb teha. Ta pidi minema vagonisse ja akna all seisest lehitama taskurätti, kuni rong väljunud.

Näitleja küsis aralt: „Aga kingad?“

„Millest kingad?“

„Mu kingi pole ju näha. Milleks ma sõitain Pariisi?“

„Pole teie asi!“ süüvas režissöör. „Tehke, mis teil käitakse!“

RAMON NOVARRO, keda hiljuti arvati saavuvat lennukit Tallinna.

